

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral.-2.ª
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francisc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N.º Ernest Frau, Brosia.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

EL BISBE CAMPINS (1)

§. 1.

Neixor, Estudis, Ordes, Graus

Nat el minyonet Pere Juan Campins i Barceló a la Ciutat de Mallorca dia 14 janer 1859 dels digníssims consorts D. Jaume, nadiu d'Alaró, i D.ª Elisabet, nadiua de la Ciutat mateixa, bafiat a la Seu el mateix dia per ma de Mn. Rafel Llabrés. Primatxer, el confirmà el Bisbe Salvà dia 4 de febrer de 1860, i feu la primera comunió dia 18 de març de 1869. Posat a les primeres lletres de bona hora, demostrà tot d'una el seu bon cap per aprendre. En vest el llatí l'any 1870, i se'n examina l'any 1872 *sortint bé*; l'any 1873 s'examina de retòrica i treu *benemeritus*, l'any 1874 de poètica i treu *meritissimus*; i amb aqueixa mateixa nota capdal cursà desde l'any 1875 fins a 1886, fora l'any 1877, *primer i segon any* de filosofia, els *quatre anys* de Teologia, els *dos anys* de Sagrada Escripura, els *dos anys* de Cànon i l'any de Disciplina Esglesiàstica. L'any 1877 cursà i s'examinà de *Metafísica*, amb el famós catedràtic Mn Bernat, Sales, que només li donà *benemeritus* per una de tantes derareses que valgueren tan risible celebrat a tal catedràtic. Si precisament la Metafísica era el fort del nostre jovenet seminarista! que, en desplegar-hi les ales, atenyia altures sublimes, amb esglai de sos condeixebles i deixant aquell bo de D. Bernat veient visions.

Pel setembre de 1877 vaig comparèixer jo an el Seminari per examinar-me de llatí, de *primer i segon any*; surt aprovat i començ retòrica. Estava de casa amb tres o quatre estudiants del Seminari, formant una especie de república. Els altres anaven més envant que no jo, i allà aclaríem el passol an els *gallets*, an els *calops* de cada curs, això és, discutíem quins eren els qui ho feien millor, els qui demostraven mes suc de cervell i més memoria, els qui eren més estudiadors, els qui pretenien més de cames primes, els qui més la volien pintar. —No hi ha que oblidar que els estudiants solen esser els qui se xapen més pel mig ells amb ells envers d'això de jutjar-se i d'establir els graus de superioridad o d'inferioridad de talent. Idò bono, recort molt bé que el primer que citaven com un talent caporal, indiscutible, que guanyava a tots els estudiants del Seminari, però d'un bon tros era *En Campinets* que li deien. I no sols això, sino que passava com el més humil de tots, que mai es volia donar gens de to, que era la mateixa modestia.

Mentres cursava Teologia Dogmàtica, li tocà per torn un sermó de Corema, per dir-lo dins la *Capella* davant tots els seminaristes. Compòn el *sermó*, i el dia senyalat se'n puja a la troneta i el fa, dient-lo amb tota la seua característica calma. Presidia lo M. I. Sr. Dr. Mn. Pere Jusep Llompert, Magistral de la Seu i Rector del Seminari; i troba aquell sermó tan extraordinariament bo (era de la Transfiguració), que no poqué creure que aquella mica de seminarista, magret

i petitó, el s'hagués tret del cap, i aficà bolega que l'havia copiat, i allà mateix li donà un mal arrambatge dient-li que allò uo era cosa de fer i que no hi tornàs pus.

Era que el Sr. Rector no coneixia be En Campins. Els seminaristes, que el coneixien prou, tots cregueren que el *sermó* era ben bé d'ell i no copiat de negú. En Campins, per respecte en el M. I. Sr. Rector, callà com un mut; pero no callaren els altres seminaristes que se presentaren dins el despatx del Sr. Rector, un vespre, com acabava de sopar, que era l'hora més bona per anar a veure aquell bon senyor, i li manifestaren amb tota la suavidad i sinceridad que varen sebre, que estigués segur i re-de-segur que el *sermó* que En Campins havia fet, era ben fet d'ell i no copiat d'en lloc, perque el seu cap era una cosa mai vista, con se'n poria convencer demanant-ho an els catedràtics que l'havien tengut o subjectant-lo ell mateix a un examen.—El M. I. Sr. Rector se'n arribà a convencer de que era així el seminarista Campins, i que encara més que el seu talent, el recomanava la seua modestia i humilitat, les quals tenien guanyat el cor de tots els estudiants del Seminari. Me'n recort ben bé de lo molt que ja l'estimava jo sensa haver-lo tractat gens ni conversat mai amb ell, just de les veus tan bones que en corrien entre tota la seminarista. Una de les coses que contaven era que la major part dels seminaristes que havien de fer *arguments* els vespres dins la Capella davant el Sr. Rector, acudien an En Campins per que els ho fes o se miràs els que havien fets ells, per que els posàs mitges soles si ho havien mester. I ell se sacrificava arretglant tot aquell andarivell, donant cap a tot, sensa deixar negú descompassat; tot ho agombolava. I llavò que ell mai se'n feia gros ni negú se'n entre-sentia, en no esser per boca dels mateix *favorits*, que llavò, en venir bé, ho deien, rendint homenatge an el talent i a la virtut d'En Campins.

Anant a *primer any* de Teologia, pren *Tonsura*, dia 21 de desembre de 1877; dia 17 del mateix mes, l'any 1880, pren *Ordes menors* i lo endemà *Subdiaca*, *Diaca* dia 15 de juny de 1881, i el fan *Prevere* dia 25 de març de 1882, amb dispensa d'edat; nomes corria 23 anys. Diu *Missa Nova*, s'egrega a la Parroquia de Sta. Eulària, i comença a fer qualque sermó, seguint an el Seminari els cursos de Sagrada Escripura i Cànon.

Fundada an aquelles saons la *Jovintut Catòlica*, primer an el carrer d'En Zavella i després an el d'En Campaner, lletgint-hi jo poesies i venint ell a les sessions, ens ferem amics, ens començarem a tractar amb gran pler de la meua ànima, perque jo me considerava honradíssim amb tal amistat; i ell, tan inefablement bo com era, me distingí desde llavò amb un afecte ben coral, que ha durat fins a la tomba, lo qual per mi és una honra altíssima que per res del mon donaria.

Acabats els seus estudis complementaris an el Seminari, s'espitxa a Toledo, i an el Seminari Central d'allà pren el grau de *Batxiller en Teologia* dia 3 de desembre de 1885, i dos dies més tart la *Llicenciatura* en la mateixa Facultat. Sab que hi ha oposicions convocades a la Seu de Salamanca, a la Magistralia, i s'hi presenta a prendre-hi part. Ho fa molt bé, les hi aproven

nemini discrepante i fins té uns quants vots. S'entrega de bell nou a Toledo i dia 20 de març pren el grau de *Batxiller* i dia 27 el de *Llicenciat* en Cànon (1886), i torna a Mallorca tot gojós i satisfet.

§. 2.

Oposicions, Rectoratge, Magistralia.

Possessionat de la Diòcesi el Bisbe Cervera, la primeria del setembre següent (1886), crida *oposicions de Rector* i de *Canonge Lectoral* per omplir el buit que havia deixat dins el Capítol l'Ilm. Sr. Mn. Juan Maura que l'acabaven de fer Bisbe d'Oriola. En Campins se presenta an aqueixes dues oposicions, i a unes i altres ho feu beníssim, com era de esperar; però allà on se distingí més fou a les de *Canonge*. La disertació que hi feu sobre el *Pare-nostro* fonc una cosa sublim, que deixà amb un peu alt els més intesos, que llavò se'n feien llengües. Com era tan jove (27 anys) i era la primera vegada que en feia, no sortí *cononge*, pero s'hi va fer ben envant. En camvi sortí *Rector de Porreres*: el Rei N.º Afós XIII, això és, la Reina Regeot le hi nomenà dia 17 de febrer de 1887, n'hi donaren *col·lació i institució canònica* dia 14 d'abril i en prengué possessori tres dies més tart.

En Campins Rector de la Pagesia! Va venir de nou a mols i crein que no serviria perque hi havia massa home, és a dir, que era un home de massa talent per haver de davallar a la mala fi de coses materials de que s'ha de cuidar un Rector, si val complir així com pertoca.

A dir ver, no semblava ell fet per tal càrrec, sino per catedràtic de teologia o de metafísica, a on estava tan preparat per esser una eminencia amb tota l'orde. Pero ell no mirava les coses així: Deu, sensa ell cercar-ho, l'havia posat an el cap de la Parroquia de Porreres; doncs era allà que havia de desplegar tota la seua activitat intellectual i espiritual. A Porreres tot d'una se pensaren que no hi faria gaire de Rector, que se passaria el temps estudiant teologia; pero tals comptes foren ben errats. Comença per fer un estudi ben formal i detengut de com se trobaven totes les coses de la Parroquia: les *Obreries*, les *Associacions piadoses*, com s'invertien els fods, quines funcions feien, quina vida duien, quin moviment relligiós i cultural hi havia dins la Parroquia. Enterat curiosament detot això, feu sentir en tot la seua acció rectoral *suaviter in modo fortiter in re*, de tal manera que resultà un dels Rectores de Mallorca que feu més de Rector els sis anys que ho fou de Porreres; i tant ho fou per la banda *temporal* com per l'*espiritual*. Imprimí un segell artístic a les obres que feu a l'església (el *presbiteri* nou, les *fonts de batisme* i sacristia), donant-los ensems un caràcter altament pràctic i una severa ma-jestat, com escau a la *Casa del Senyor*. I qué en direm de la restauració del santuari de Monti Sió d'aquella vila? restauració que feu segons totes les regles de l'art i la liturgia sagrada, obrint una nova època en la vida propia de tal santuari. Lluny de concretar-se a la *restauració material* de la *casa del Senyor*, treballà molt més encara en la *restauració espiritual* d'a-

quella feligresia, que no deixà mai de mantenir a balquena amb el pa de la *Divina Paraula* damunt la trona cada diumenge a l'Ofici i a la *Doctrina* dels diumenges de cap-vespre en forma més familiar. S'esforçava molt en l'explicació de l'Evangeli a no enfilar-se massa dins les sublimes regions de la Teologia, que li eren tan conegudes i hi sabia tant les tresques i sabia fer-s'hi ta amunt. Tota la seua idea era de que l'entengués la gent senzilla que enrevoltava la trona; i era un pler de reis sentir-lo descapdellar damunt l'Evangeli cada diumenge.

Amb això la *Academia Filosófico-Científica de Sto. Tomás de Aquino* de Barcelona dins l'octubre de 1887 l'anomenà *Soci* i l'any 1890 li comenà el Discurs de la festa, que aquell any, com els anteriors, dedicà a St Tomàs, discurs que anà a lletgir allà sobre *La Libertad de Dios*, i en rebé mil en-hores bones perque li resultà una obra-mestra d'alta teologia i més tart publicà dalt *El Eco del Santuario*, revista mensual mallorquina (T. I, p. 5, 17, 33, 49 i 65).

Se celebra a Madrid l'any 1889 el *El Primer Congrés Catòlic* d'Espanya; el Rt. Rector de Porreres hi envia un estudi sobre les condicions que ha tenir, per esser exacta, la definició del concepte general de ciencia, i fou l'admiració de tots els qui s'hi fixaren, resplandint-hi tota la solidesa i sublimitat d'intel·ligencia de l'autor, que després allargà el coll a que se publicàs tal estudi damunt *Semanario Catòlico* de la Ciutat, n.º 119-123)

Mort dia 9 de febrer de 1891 lo M. I. Mn. Matgí Vidal. Canonge Penitencier de la Seu i publicades oposicions a la Canongia vacant dia 6 de març, les feren dins el maig, i hi prengué part lo Rt. Rector de Porreres, que tornà demostrar la superioridad olímpica del seu talent i la fondaria meravellosa del seu sebre filosòfic i teològic. No tenia encara l'edat canònica per esser Penitencier; per això, mort lo M. I. Mn. Pere Jusep Llompert, Magistral de la Seu i Rector del Seminari dia 20 de febrer de 1893, i publicades oposicions dia 18 de maig, s'hi presentà lo Rt. Rector de Porreres, i se posà a l'altura de sempre, com filosof i teòleg caporal, com dialèctic i llatísta de cap de brot. Acabades las oposicions la primaria d'agost dia 11 fou elegit Canonge Magistral de la Seu amb satisfacció de tothom. Tenia a les-hores 34 anys. Dia 27 de setembre següent el Bisbe Cervera l'anomena Catedràtic de Llocs Teològics, que desempeñà dos anys amb lluïment extraordinari i gros profit de sos deixebles. Com canonge feu sentir la seua influencia benefactora en moltes de coses, especialmeut com *Canonge Obrer* i com *Canonge-Magistral*. Ell conseguí que l'Ilm. Capítol de la Seu acordàs obrir el finestral del fondo de la *Capella Reial* del costat de l'epistola i posar-hi una vidriera de colors, que la casa-Amigó de Barcelona dibuixà i cogué. Com dit finestral qqueia darrera el gran retaule barroc de l'altar-majó, aquella vidriera era la primera fita per la futura restauració de la Seu. Molts no se'n adonaren, pero era així, sobre tot dins el cap del novell Magistral, Mn. Campins, que ja hi pensava i en bollia el seu cervell. An el cornaló esquerra de la capella Reial hi havia una especie de casull innoble a on se guardaven els incomparables candelers

(1) Per encàrrec de la Junta de l'Arqueològica Luliana, lo Ilm. Sr. Mn. Antoni M. Alcover va es escriure aquesta vida que are posarem dalt LA AURORA a fi de que la puguin en-saborir els nostros lectors.

de plata, de la primària del segle XVIII, sens dupte una de les majors meravelles de l'art barroc, no ja d'Espanya, sino del mon. Aquell casull li feia massa mal d'ulls a Mn. Campins, i logra que l'Il·lm. Capítol acordi llevar-lo i posar els candelers dins la capella de Sta. Eularieta, resultant així més avinents de l'altar-major. Les obres que se feren per això despertaren an el Magistral l'idea de veure què hi havia dins un caragol condemnat entre la capella de St. Pere i la de Sta. Eularieta i la sacristia-major; i fou tan sortat que dadins trobaren, dins caixes de fust percintades, els còssos dels Venerables Dominics Fr. Julia Font i Roig, Fr. Antoni Creus, Fr. Bartomeu Riera, Fr. Guillem Malferit i Fr. Guillem Bennàsser duits i depositats assí del Convent de St. Domingo l'any 1837 quant el comensaren a tomar els barbres del *constitucionalisme* anti-relli-giós i anti-espanyol. Ja s'era perduda la memoria de on eren precisament aqueis còssos; no se sabia més que los havien amagats dins la capella de St. Pere. Poreu pensar si se'n alegraren ferm de tal troballa primerament Mn. Campins i llavó els altres Canonges i tots els amics de la Seu. Una altra cosa coseguí Mn. Campins d'una gran transcendencia: que, mort lo M. I. Mn. Pere Juan Julià i Uguet dia 13 de setembre 1895; imposàs l'Edicte d'Oposicions per la Canongia vacant an el futur canonge el càrreg d'Arxiuer de la Seu amb l'obligació de consagrar «una hora cada dia fener» «a ordenar els documents de l'Arxiu Catedral, formar-ne l'indic, fer-hi útils escorcolls, especialment els que el Bisbe o el Capítol li comanassen.» L'estat de l'Arxiu de la Seu era llamentable amb tantíssims d'anys que no hi havia hagut arxiuer de bon de veres. Basta dir que l'Il·lm. Capítol per aclarir les coses que li interessaven, per sebre si dins l'Arxiu n'hi havia claricies, havia d'apellar an els pocs erudits seglars que hi eren anats a enforinyar i a girar papers, i d'aqueis erudits seglars s'havia de servir l'Il·lm. Capítol per lletgir els documents de lletra antiga (anterior an el segle XVI). Conscient Mn. Campins de lo anormal que era tal estat de coses, logrà que posassen dins la Seu tal càrrec d'Arxiuer; i volgué la bona sort que se presentàs a oposicions el nostre amic de tota la vida, Mn. Jusep Miralles i Sbert, a-les-hores catedràtic de Teologia del Seminari i Fiscal de la Curia Esglesiàstica, i avui Rdm. Bisbe de Lleida, que sortí elegit Canonge-Arxiuer de la Seu dia 24 d'abril de 1896; ell posà fil a l'agulla a l'acte, i no s'aturà fins que tengué ordenats tots els documents de l'Arxiu i fets els indicis pel sistema de cèdules, engirgollant-ho tot amb tanta de perfecció, neditat i claredat, com pocs arxius hi haurà dins Espanya i fora d'Espanya més ben ordenats i escorcollats. Tal *oraenació* és una gloria de l'actual Bisbe de Lleyda; pero l'*iniciativa* és una gloria del Magistral Campins, que ja havia demostrat son zel per l'Arxiu, essent canonge-*obrer*, fent-hi adobar els armaris i prestatges, que deixaven qualque cosa que desitjar, a fi de que els documents estiguessen ben guardats.—Pero lo més gròs que feu al temps de sa canongia foren sos sermons de Magistral. Ocupà sempre la trona de la Seu còme Mestre de ver. La seua eloqüencia no era la del llamp que enlluerna ni la del riu que corre ajogassat cap a la mar capdellant i du-guent-se'n tot quant troba; no era cap esclat de brillantors esglaiadores ni cap pluja de flors aromatisants; no aixordava ni aborronava; era la veu d'una intel·ligencia caporal, serena estil-lada, argentina, armònica de part de dins, senyorívola, armada de tots els remeis i enginys de la dialèctica i de la dicció pura, llampant, adequada, avenguda, que brufa i rebetja de suavitat i dolçor el cor, que illumina, es-badella, enlaira i sublima l'enteniment,

umpl l'ànima de serenor de cel, ense-nyorint-se irresistiblement del qui es-colta dòcil, atent i comportívol, fent brollar i brotinar dins l'esperit la flor divina de la persuasió i de la convicció. ¡Quina llástima que aquell bell en-fillal de sermons del Magistral Campins no los taquigrafassen! Així les hauríem poguts estampar i serien un magnífic monument d'alta catequesi cristiana.

Les nostres miseries

Els artistes intel·lectuals

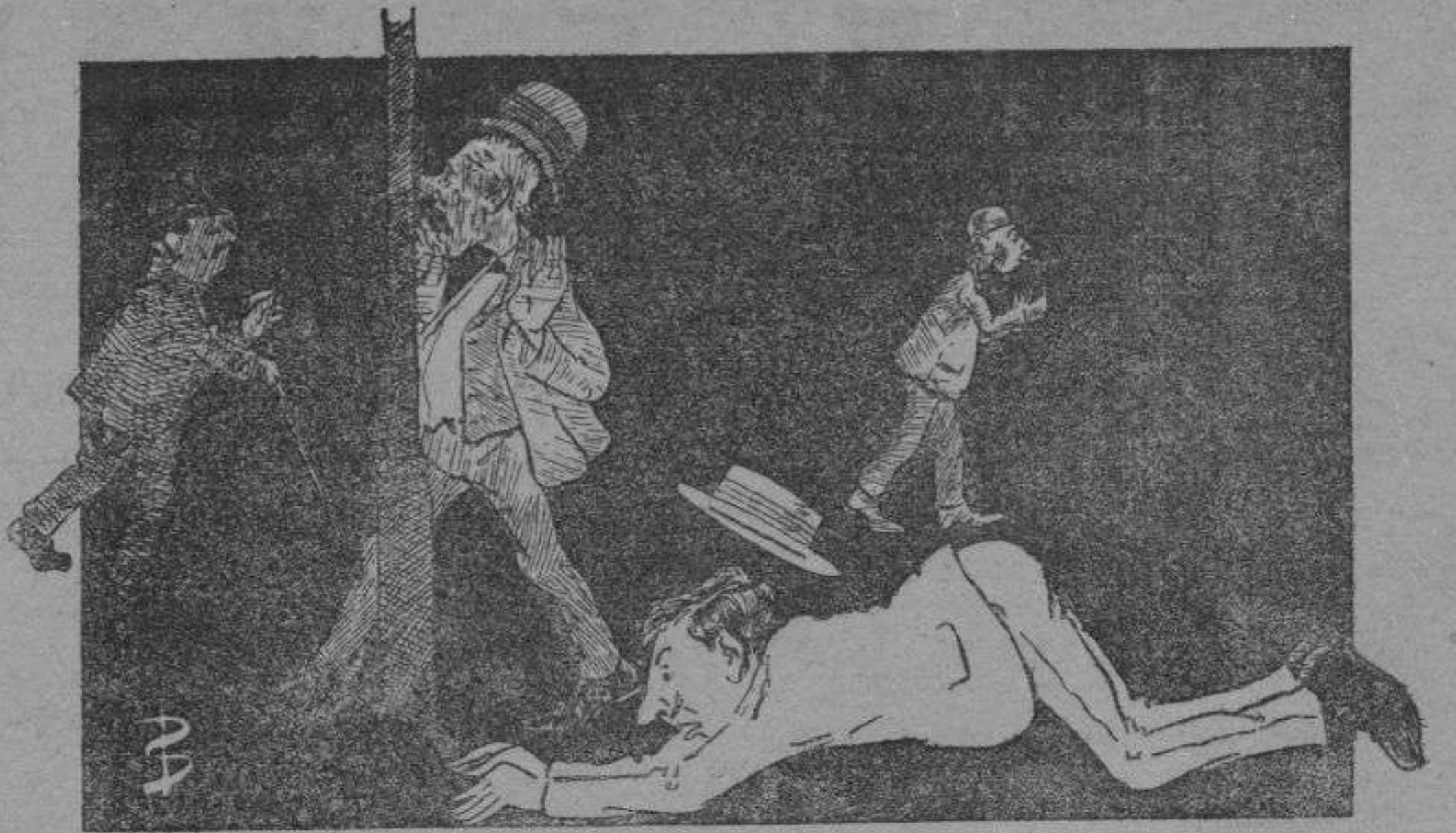
L'evolució del art mos ha duit el vostre tipo: l'artista filosof, l'artista critic, que cerca el rotlo dels intel·lectuals per gaudir amb ells no solament de les belleses del mon dels colors y de la plástica sino dels quadros interessants del mon social; i es que també els intel·lectuals se senten artistes i uns i altres vos uniu en selecte ateneu, en un parnàs ideal que creis que es la suprema aspiració de la vida; segons voltros l'art heu reflexa tot i dona cabal i gentil imatge de les coses.

L'esfera del art es un recinte misteriós, encubert a la majoria; els qui hi viviu vos teniu per superhomos; es una atalaya, un lloc elevat que facilita la visió de lo que passa per devall; además es una lley que els que viven abstrats de tot dins un rotlo de vida singular veuen millor lo que passa dins els altres rotlos. Aquesta visió verge de la comedia humana, quant guaitau dins la societat, per vosaltres regio forestera, i que vos ofereix el caire caricaturesc, com un camp de retorçudes i bonyarrudes soques de olivera, pensau que vos dona dret d'acollarvos amb els intel·lectuals per criticar-ho i destrossar-ho tot orgullosa i temeraria-ment amb el coltell analitic, preten-guent aver arribat an el fons de les coses i persones; i de gosar plenament del lliure domini de l'enteniment, de l'hegemonia del esperit.

Pero la fina i esquisita percepció artística del exterior está lluny de donarvos la idea adequada; la closca que cultivau no reflexa ni de molt tot l'interior. L'art no es la filosofia, així com el color no es l'objecte. Podreu fer de les vostres produccions un art filosofic, de segona i tercera intenció; un art que baix del sentit literal, digamos-ho així de l'expressió estètica contengui altres sentis filosofics; si an aquest art el feis escola de bones costums, li donau eficacia instructiva i perfectiva fereu un gran bé, pero si la filosofia del vostre art es el realisme desedificant, la manifestació crua de les nostres miseries morals, fereu un gran mal; sia com sia del vostre art no'n podreu fer mai una revelació integral del misteri de la vida. L'activitat del homo pot deixar una imprompta, un segellament demunt les costums i institucions pero aquest en será un retrat incomplet; les rues d'un homo vell guarden pot ser un ànima jovenívola; una acció, un moviment, un gest ridícol pot ser ocasionat per un acte moral valiosíssim. No pretengueu doncs comprendre la complexitat del homo per medis inadeguats.

Seguiu revelant els tressors estètics del color, de la linia i del relleu sensa sortir del vostre rotlo. Traballau en unes de les pedres mes precioses del gran palau espiritual de les concepcions humanes; feis-ho amb simplicitat, amb amplitud de criteri, amb fe.

E.

Quant a les fosques—un se passetja amb gran cuidado—sempre ha d'anà perque amb frecuencia—tant si llosquetja com si bé mira—sol tropessá. Sino que hu diguen—aquets pintats que per tot topen pegant escláts.

Del meu calaix

Calígula estant una vegada en companyia de dos cónsuls va esclafir sense més ni més amb una riaia monumental i com aquells dos li preguntassen estranyats es motiu d'aquella riaia tan fresca, va respondre: *Ric nomès de pensar que una senyal que jo fes bastaria per fer redolar els vostros caps.* Va estimar una dama i acariciant-li es cap li deia: *Trob aquest capet molt mes hermós quant consider que una uiada meua seria suficient per fer-lo saltar des coll.*

Quant se tractava de sebre sa verdadera intenció d'En Pere III d'Aragó, responia: *Tant m'interessa guardar es secret, que si el sabés sa ma dreta la ma taiaria amb s'equerra.*

Man dicho que no ma quieres
Porque no dugo quelsones
Meñana min podrán unos
Que se dirán pantelones.

Durant sa revolució francesa ses relligioses Hospitalarias de Cartois protestaren de ses profanacions que els perseguidors havien comés en es seu convent. Una de ses relligioses encare no havia posat es seu nom a sa pàgina de protesta, pàgina per cert tan gloriosa com fatal per tots els que la firmaven. Va voler idò firmar com ses altres.

Es Comisari se va determinar salvar aquella monja que parexia un angel i per lograr es seu iutent va trabucar d'amagat es tinter i va dir a sa relligiosa: *Ciudadana: no hi ha tinta; no poreu posar sa firma.* I sa monja va contestar: *Ciudadá, encare hi ha sanc dins ses meues venes.* Se va fer una petita ferida en es bras i va firmar amb sanc.

Un tòrt d'un ui, sortint a passetjar un dia demati antes de sortir es sol, se topà amb un geperut i com li va reparar es gep se va voler riure d'ell i li va entimar aquesta:

—Homo ¿i com tant demati ja dus aquest viatge?

Pero aquell geperut que no tenia cap pel de beneit li va respondre:

—I tu amb tan poca claror com fa ¿per qué només dus una finestra uberta?

Poc temps antes de sa seua mort acompanyava Rossi, autor d' *Roma subterranea*, un sabi professor de s'Universidad de Oxford (Inglaterra) a una

excursió a ses catacumbes de Santa Priscila.

Havent arribat a una sala subterrània es cel-ras de la qual estava decorat amb pintures admirablement conservades, va dir En Rosi an es professó extranger:

—¿Sabria V. fixar sa fetxa d'aquesta pintura?

Veng de Pompeia, va dir es doctor inglés: he estudiat allà ses pintures; aquesta me pareix que és exactament de sa mateixa època.

—Te raó. Ses pintures de Pompeia i ses de ses catacumbes son jermanes, i tenim, per consiguient, devant els nostros uis un monument des segle primer.

Diguent aquestes paraules dirigia Rossi es llum que duia a una de ses parets de sa sala i mostrava a s'extranger una deliciosa pintura de la Verge Maria amb el Bon Jesuset en els brasos, i digué:

¿—Coneix V. aquesta imatge?

—Es es retrato de Maria, va respondre s'inglés.

—Idò be; fa tres messos, continuá En Rossi, aquesta galeria estava completament obstruïda per s'arena que-hi havien tirat els primers cristians segons se costum que tenien de fer-ho quant tots els sepulcres quedaven ocupats. Aquest retrato és, per tant, un monument de sa primitiva Esglesia, que demostra s'antiguedat des culto a la Verge Santíssima.

Es doctor anglicà va romandre silenciós, passant sa claror des seu llum per demunt aquella figura maravillosament desenterrada. Després va alzar es cap i va dir an En Rossi aquesta paraula, resum de totes ses peripecies d'una lluita interior:

—*Antiqua superstitionum semina.* Llevos antigues de supersticions.

—Digui V. mes be, va replicar el gran Rossi, digui V. més be amb Sant Ciprià: *Tenebræ sole lucidiores.* Tenebres més brillants que es sol.

Es nom de Deu conste, en totes ses llengos (manco en s'italiana, mallorquina i algunes poques més) de quatre lletres. Mirau-ho.

En llatí, *Deus*; en germà, *Goth*; en greg, *Teos*; en siriac, *Ella*; en arabig, *Alah*; en egipciac, *Jhou*; en etíop, *Auge*; en abisini, *Aggi*; en persic, *Syry*; en il·lric, *Bogg*; en castellà, *Dios*; en francès, *Dieu*; en úngaro, *Gogi*; en moscovita, *Tios*; en cirenaic, *Fepa*; en bohemita, *Buoh*; en hornuci, *Alar*; en inglés, *Good*; en safràmic, *Buza*; en escocès, *Goit*; en maldívic, *Obra*; en hibern, *Dihc*; en melindic, *Abag*; en sarraf, *Agdi*; en maring, *Buat*; en mogol, *Orsi*; en sumatillo, *Pole*; en asiri, *Abad*; en japonès, *Zaca*; en filipí, *Mora*; en per-

uà, Zimi; en chileno, Hona; en indic, Tura; en paraguay, Duir; en tartre, Anot; en dequeitio, Hoba; en californià, Soto; en mejicà, Cosa; en congo, Adop; en canadà, Biri; en angolà, Auno; en istantic, Guri; en maurità, Allà; etc. etc.

Deia Atila; Ses estrelles cauen, sa terra tremola; jo som es martell del mon i aon es meu cavall e-hi posa es peu no-hi torna creixer s'erba.

—Juan, deia un senyor an es criat, ves a veure quina hora es en es rellotge de sol.

—Pero, senyor, si are es es vespre.. —¿Qué te que veure? Dute-n es llum.

ES SASTRE DES CANTÒ.

Despulses

Encallat adins l'arena
Jau, tirada la cadena,
D'una nau lo costellam,
De lluny sembla una ossamenta
Qu'ha treta la mar rebenta,
Remolcant-la ab lo seu bram.

Trista la plaja, deserta,
Com que's planga de l'oferta
Que li du del vent afany;
Y les ones remoretjan,
Y ab son renou li pledetjan
Vell tresor que los pertany.

Quant en dia de boyrada
Passa l'au en sa volada,
Pega un crit esgarrifós;
Y, allunyantse, par que plori
Recordant la trista histori,
De cataclisme horrorós.

Si en nit de lluna esplayantse
Lo vei marí's veu alsantse
Damunt l'arena lleuger,
Par fantasma qu'a deshora
Guarda mut allà a la vora
Lo cadavre d'un guerrer.

Tresca el pagés la ribera,
Y ab mà forta y falaguera
L'eyna afica a sos costats;
Ab durs cops lo pit li feren,
Lo pit... qu'obrir no pogueren
Los taurons afamagats.

¡Oh despulses oblidades
De gegant que trossetjades
Reposau dins lo fossar,
Quantes voltes eus gronxaren
En sos brassos, y'us cantaren
Les sirenes de la mar!

Quants de pichs l'ona valenta
Bramant en nit de tormenta
A tos peus l'abisme obrí;
Y ab celisties coronada,
Com bella nina enjoiada,
Veres l'aua rellorir.

Mes... bada sa gola un día,
Entre el vent qui fort bronía,
Lo pélach devorador;
Y, robades tes riqueses,
A la terra qu'ara besas
Te va girar la maror.

Pobre nau que, combatuda,
Entre les ones retuda,
Guaytas lo camp de ta mort;
Viva imatge ets de la vida
Del hom que'l coratje mida
Ab los embats de la sort.

Mes per tu sols veig com vola
La gavina que s'endola
Pregonant lo temporal;
Y per l'hom ma pensa ha vista
Sobre'ls núvols la conquista
D'un esperit immortal.

† JUAN GUIRAUD, Pre.

¿Despres?

Dos joves despres d'un bon barenar qu'els havia fet fugir sa mala boya; tots plens de bon humor entraren casualment dins una Iglesia. No molt lluny d'un confessionari hi havia un sacerdot ajonioat. Que deu fer aqui aqueix capellà? va demanar n'Enrric a n'es seu company. — Que deu fer, que no vous que t'espera per confessarte! va respondre en Felip. — Mira, que hi vols posar qualche cose que som capaç d'anar-hi? — Si, va dir en Felip. — Ido qu'e-hi possaries un dinar amb champagne — Ja està posat.

Ell encara no va haber sentit sa resposta com ja se va haver acostat a n'aquell venerable sacerdot, li digué un parei de paraules devora s'oreia i ja's partit cap a n'es confessionari, En Felip el se mirava per voure com acabaria allò creguent-se de bon de veres qu'aquell capellà l'enviaria mes aviat que depressa mes enfora d'allà ont no hi plou. — Però allò sa allargava i en Felip ja e-hu trobava poc divertit però vat-aqui que de sobte s'acosta n'Enrric tot xerevel·l i li diu: — Has perdut? — Si, ja e-hu veix, però, diguem, i com t'has arreglat? — Ja t'ho contaré es dia que fassem es dinar i devant es nostros amics. — Bono, i quin dia l'hem de fer?

No hi emporta dir res, sa questio que es dia d'es dinar no n'hi faltà cap, perque com hi havia bones taiades i bons trossos... Pero, antes d'acabar varen fer avinent a n'Enrric si volia cumplir sa paraula qu'havia dada i contar lo que li havia passat, lo que va fer totduna de la manera seguent;

Per gonyar ses messions, va dir, me vaig ajoneiar devant es confessionari. Vaix començar per dir-li si sabia qualche plaça de comissionista per un jove de bones calidats. Però ell amb molta gravetat me va contestà negatiuament: no, fill meu. — I no conexeu, li vaix dir llavors, qualche jove amb una dot de 25.000 pesetes de rende per un atlot guapo i de bona presència? — No, fill meu, me contesta amb sa mateixa dolsura i gravetat. Tens res mes.

Jo ja no sabia com les m'havia d'arretglar devant tanta d'amabilitat, però recordant-me d'es champagne li vaig dir: M'agradaria molt esser virell d'aquesta Iglesia. Sa plaça que està vacant? — No fill meu. — Tens res mes...

Allò ja no poria anar ni en rodes, fins i tot vaix arribar a suar vejent-me tant compromés. Ell e-hu va notar i me va dir: Haveu acabat ja? Voleu que jo comens ara? — Estiré molt content, li vaix dir, ple de curiositat per voure lo que me diria.

I començarem d'aquesta manera: Sou natural d'aquesta ciutat? — No, Senyor li vaix dir jo. — Amb que vos ocupau? — Estodii lleis. — Quant hajué acabat es molt probable qu'entreu dins sa magistratura, no's ve? — Aixó es es meu desitx. — Bono, i llavors supós que vos faràn gutge suplent? — Crec que si. — I després? — Jutge de número. — I després? — President de tribunal. — I després? — Conseller a n'es Suprem. — I després? — Me casaré. — I després? — Tendré familia. — I després? — Ja me pareixia que n'hi havia massa de després. — Però com jo no me poria impacientiar aiximateix vaix amollar: Després Primer president, i mes envant arribaré a esser ministre. — I després? — Ido be, llavors me moriré. — i després.....?

Vos assegure que mai hi havia pensat. Vaix tornar mes blanc que sa paret, i p'es front me corria una suor freda. El bon sacerdot, vejent sa meua turbació, me digué molt dolsament:

Estau tranquil, fill meu; sabeu lo que vos ha de succeir antes; ara be, jo vos diré lo que vos ha de succeir després. Compareixereu devant Deu qui vos jutgerà i vos condenarà a n'es foc etern si haveu infringit els seus sants manaments, de sa mateixa manera que vos condemnareu a n'es qui torsin ses lleis.

— Pero si Deu es massa bo per condemnar-me! — Si es ve, es infinitament bo. Ell vos dona els seus manaments ab plena llibertat per cumplir-los. I si los observau amb fidelitat vos promet un be etern. Pero sinò, vos castigarà terriblement. — Tenu completa llibertat Poreu elegir es premi o es castic. — Però antes d'acabar permetiu-me una paraule. — Vos haveu volgut riure de mi; però jo vos perdón, perque sou jove; però prometeu-me fer lo que vos demaneré.

Jo no poria dir que no, i li vaix dar paraule. Ell me digué: Lo que vos deman es que aquesta nit, després d'havervos colgat, i durant sis vespres si-guents, repetigueu tres vegades. aquestes paraules: *Anit me pug morir, però que té que voure; me pug condenar, però que te voure; després de condenat cremaré eternament, però i que te que voure?* Are vos ne poreu anar.

Quina idea ha tengut aquest capellà! deia jo entre mi mateix.. E-hu vaix enviar tot a pasetjar i ja no e-hi vaix pensar pus pus, — Però es vespre quant m'en anava a jeure vaix pensar en sa promesa qu'havia feta. Havia dat paraula i la vaix voler cumplir. — Vaix voler cumplir. — Vaix voure si m'adormiria, però de cap casta. Tenia un pesar de cor que no me deixava, i no vaix porer clucar ets uis.

L'endemà me vaix calmà però miravo amb temor es vespre que s'acostava Vaix pesar sa nit pitjor que sa primera. — Me vaix resoldre a anar a n'aquell sacerdot perque me deslliuràs de sa promesa.

No, fill meu, me va dir si sa penitencia que vos he imposat no vos ha fet cap impresió, seguiré.

Però si creis que val la pena de pensar de deveres en lo qu'e-hi ha després d'aquest mon, ajoneiauvos seriament i confessaivos.

Me vaix sometre sense cap casta de resistencia. La tranquilidat i el sosec toná venir altre vegada a n'es meu cor, y vaix sentir una felicitat i dolsura tan gran que me regonesc indigne d'ella... Res e-hi ha a n'aquest mon que valgui tant com la pau interior de la conciencia. No estic empegueit de dirho tant alt com som: m'he confessat, i desde llavors he trobat la felicitat que noltros cercam de bades allà ont no hi es.

Perque no feis lo que jo he fet? I-hi poreu perdre res? Provauho i veureu si vos engan.

Sa sort d'es company havia conmutat tots els cors.

No n'hi va haver cap qui tengués ganes de riure. Cualq'un n'hi va haver qui va anar derrera, però n'Enrric n'hi va dur un parei; fins que seguiren s'exempl d'es seus companys. Tothom se confessà sense protestes ni champagne. Sens perdre la seua alegría, trobaren la felicitat.

F.

Décimes desbaratades

XXIII

Perque s'acabás sa guerra
que tengué Cuba amb Espanya
En Weyler amb una canya
va rompre dos colls de gerra;
i amb tres primes de guiterra
En Maceo va fermá
es ministre d'Ultramá
que passetjava xufletes
i feia cantà completes
an ets almirans dins má.

XXIV

Jo no sé si's cap mentida
lo qu'es cert que m'ho digeren
que tres inglesos correran
vint anys amb una cabrida
Quant va está ben ablanida
ses sastreses de París

cumpliren un compromís
que tenien amb Noè
de sembrá un poc de café
dins un sac de serradis.

XXV

Es Sultán de la Turquia
s'ha fet mosso de barbé
perque diu que l'any qui vé
ha de posá barberia;
i tan forta's sa mania
qu'en tal ofici ha aplegada
que la setmana passada
ja va afeita de l'Europa
un gran contingent de tropa
p'el Kaiser ensabonada.

XXVI

Adàn quant va está rendit
a causa de reumatisme
volgué rebre'l Sant Bautisme
d'assegut demunt es lliit,
cantant es Salms de Davit
acompanyat de trombón,
de timbals i saxofón,
tocats p'els Reis d'Orient
i dirigits cos present
p'el gran Cristobal Colón

ORTÉP

Aquest pareix que va a fira
contractat per torea;
si qualcú de S'Hort d'es cá
l'afinás, s'esclamaría:
¡Viva tu garbo! ¡¡Palmira!!!

Un bon germá

(Segueix).

Es duc qui s'ho escoltava sense perdre cap paraula de ses que li deia aquell mariné, anava pensa qui pensa mentres tant, com s'en desfiar per haver aquella jove des palau per muller d'es seu germá.

Mira, digué an es mariné, quant haguem arribats a sa vorera, me deixaràs desembarcar, que vui anà a provà sort si la veig.

Es cap d'un poc arribaren a terra, es duc salta de sa nau i vestit com un pobre argenter amb una canastra penjada p'es coll plena de joies, li copa cap an es castell.

Destria sa finestra de que li havia parlat es mariné i comensant a ferhi per baix es ronsero, se posa a cridar fort i espés.

— ¡S'argenter de ses bones joies, qui en compra! Pulseres, brasseroles, tumbaques, anells i altres joies fines i hermoses ¡qui en vol compra! S'argenter de ses bones joies.

Despres d'haver-se passat una partida de temps fent es mateix saluet, senti sa remó d'una finestra que s'obria poc a poc i una veu molt dolsa que li deia:

—¡Oh venturós mercader de ses bones joies! si vos aturaveu just una estoneta i m'esperaveu, aniria a dir-ho a sa meua senyora, perque estic segura que voldrà devallar a voure lo que duis!

S'argenter li fe senya de que esperaria tot es te ps que fos menester, que no per altre cosa era vengut més que per servir-les. Sa visita no's torbà gaire. Al punt se senti davallar per s'escala d'es castell, cambra i senyora, que quant foren defora de sa porta escometeren s'argenter desconegut, fent-li destapar sa canastra que duia penjada p'es coll a on hi estojava objectes tan agradossos i viuament desitjats per aquella jove.

Quant haguè regirada tota sa canastra i escaminades una per una totes ses joies s'exclamà aquella senyora.

—De més garrides en tenc estojades dins es cofres d'es meu castell. Me pensava que durieu obra millor.

—¡Oh bona senyora, digué s'argenter, a un de noltros que va trescant el mon venent joies, no sempre li té conté dur ses millós demunt per mor d'es lladres, pero si té ganas de voure-né de més valor, li suplic me fassa la mercè de venir dins sa barca que m'ha duit an aqueixes terres i n'hi podré mostrar una partida que li assegure que romandrà meravellada. Es s'obra més fina que s'es vista mai en el mon.

—¿I are que me deis? respoqué aquella senyora que s'argenter no se cansava de mirar, jurant i perjurant petit per ell mateix que, sa que duia pintada an es costat seu era un burot mal fet.

—E-hu de sebrer, afegi, que tenc sempre qui m'espia amb sa vista i per això es, que no sé com m'he atrevida a devallar.

Pero tant la pregaren sa seua cambra i aquell argenter que deixàs sa por i s'encoratjas arribar fins a sa barca, perque e-hu pagava que a la fi prometé anar-hi l'endemà. S'argenter fou d'hora, baitx de sa finestra, cridant fort i espés ses joies que duia per vendre, i es cap de poc temps senti devallar per s'escala sa senyora, qui sorti defora d'es castell i tot escampant la vista enfora i a prop ben arreu, per voure si nigú l'espia corrugué ben prompte a sa nau; mes a penes hi posá peu de dins, aquesta saupá de ancores i empesa per s'embotol fresc de sa dematinada, llenegava demunt es crestai de la mar plana, i sa jova d'es castell, quant s'en doná conte, era ben enfora de terra. S'enuig que prengué fou gros, i mentres amenassava amb desventures a s'argenter desfressat, demanava an es mariner de sa nau que la tornàs a s'illa d'on aquell l'havia treta amb engany i males arts, pero tot era en và.

Retut es duc per sa son, poc després dormia com un sauló, més apenes havia passada mitja hora, se desperta fora de si, com si fes un mal somit.

—I are que vos ha succeït? demanà sa jova tot d'una que se doná conte de lo que passava an es duc.

—¡Ah! respoqué aquest. Mentres dormia m'ha aparescuda una ombra que me feia tremolar de por i tota amensadora m'ha dit posant mala cara.

—¡Ah duc, duc! Segons veig dus un cavall encantat per fer-ne un present an es teu germà, pero te faig a sebre que no gosaquest posars'hi demunt perque sino al punt comparexerà una serpetota més llarga que un ñidín de fil i el se menjará sense anar de revolteries i si tu parles o motes en castic romandràs de pedra.

Quant sa jove haguè escoltat es manifestori d'es duc, li digué fent sa mitja.

—No vos ho vaig fer avinent tot d'una que sa meua companyia vos duria moltes desventures? M'haguesseu creguda quant era hora.

—Tampoc no hi ha tant per tant digué es duc. De més verdes en maduren. Jo me posaré al aguait i quant es meu germà s'acost an es cavall per bo-

tar-hi demunt, jo l'hauré atravesat de part a part amb una es passada.

Dites aqueixes paraules, an es duc li torna agafá un xubec tan fort que al instant començá a roncar a la vela, fent unes bones capades i uns roncos que los sentien de ben enfora. Es cap de mitja hora alsa es cap tot espantat com si l'hagués despert un fantasma, que nigú d'es que amb ell estaven, s'en havien donat conte.

—I are que vos torna succeït? li demanà altra vegada sa jova cativa. Ell segons veig tenui mala jeia.

—Lo que me acaba de succeïr es poc més poc manco lo de s'altra vegada. M'ha comparat sa mateixa bubota misteriosa i amb una veu molt aspre, m'ha semblat que deia:

—¡Ah duc, duc, estimadet meu! Vos atañau a dur an es vostro germà rei, per ier-li un bon present, es papagai encantat. Pensau-hi bè en fer tal cosa si de veres l'estimau an aquest germà vostro, perque apenes el toqui li comparexerà una serpetota mes llarga qu'una Corema i amb dues espipel·lades el se passarà de cru en cru, i si tu parles o motes t'assegur que en castic romandràs de pedra.

Apenes es duc havia tengut temps de dir aqueixes paraules i fregar-se ets uis amb sos punys per desxondir-se, quant sa son el torna agafá de casta forta i ja es partit a fer roncos que pareixia anava escarada.

Es cap de mitja hora d'haver-li dat fondo, se despertá fora de si com ses altres dues vegades.

—Meém si n'arribarè a sortir d'es camí de S. Jordi, exclamà ja mitj siula da aquella jove que vos han tornat sortir animes?

—No m'en parlis, digué es duc, que tenc es cor que me vé un fil. Has de sebrer que m'ha tornat comparexer sa bubota d'ets altres pics i m'ha dit molt agre.

—¡Ah duc, duc, com goses dur an el rei, es teu germà sa jove mes bella i agraciada que's sol escaufal Abans pense-hi bé, perque apenes l'hagui tocada el rei, li comparexerà al acte una serpetota mes llarga qu'un dia sense pa i en dos roecs el s'haurá passat tot sense tocar voveres i si tu parles o motes de pedra romandràs.

—Son uns somits aqueis, digué sa jove d'es castell, que vertaderament dexen sa sanc apresada de enuig. Ja que e-hu estat franc en contar-los-mè, vos diré qui es aqueixa ombra que vos ha atormentat mentres vos tenia ben adormit.

E-hu de sebre, idò, que aquex ombra es un onclo meu, senyor d'es palau d'on me robareu amb engany i ademes convé que sapigueu que aquest onclo es un bruxot tan poderós que quant la dù de qualcú i vol venjar-se'n no e-hi ha forsa humana que li pos terra a s'escudella, perque es fort an es oros i n'ha de sortir amb la seua.

—D'es cavall i papagai encantats no'n pas pena, digué es duc, perque matant-los no se n'han de cantar pus d'ells galls ni gallines, pero matar-te a tu, escor me manca.

—Dexém tirar de cap dins mà respoqué sa jove, i així t'allibereràs de tots es mals que t'amenassen.

—De cap manera consentiré aixó que me proposes, sino que primer moriré jo que tú. No vui eser causa de sa teua mort.

Es cap de molt de temps arribaren a ses terres que feia més de set anys havia vien dexades es duc i es criat per trescar mon, cercant una jove p'el rei i a la fi l'havien poguda haver, més garrida i plantosa que sa mostra que s'en havien duita.

Havent es duc desembarcat a terra es cavall meravellós, es papagai i sa jove d'es castell que sortia de dins ses aigos de la mà resplandent, tot gojos de sa llarga exida que acabava de fer, donant per ben aprofitades ses passes que havia hagudes de dar i es trabais i contratemp qu'havia sufrits per ha-

ver aquella ditxosa jove, s'en anà cap a cas'seu germà el rei que ja pasava ansia després de no haver sabudes noves d'ell feia molt i com que la cosa s'es allargada, ja vorèm dissapte qui vé, si Deu ho vol, com pagà el rei an es duc es seu germà, es rics i extrany presents que de terres llunyanes li duia.

A. PONS

Secció local

A la fi l'Il·lm. Sr. D. Antoni M.ª Alcover, Vicari Capítular, S. V., ha millorat tant de sa greu malaltia que ha tenguda que ja se pot dir que està fora de perill.

En donam moltes de gracies a Deu.

Es Bollett Oficial d'aquesta provincia còrresponent a dia 20 publicà un circular de s'Administració de contribucions referent an es repartiment de sa contribució territorial sobre sa riquesa rústica, colonial, pecuaria i urbana amillarada.

Aquest repartiment comprèn sa quantitat que ha de pagar an es Govern sa provincia de Balears l'any qui ve, i acte seguit senyala també sa quantitat amb que ha de contribuir cada poble per sa seua riquesa rústica, colonial i pecuaria o per sa riquesa urbana.

Ademés se senyala an es repartiment per cada poble es recàrreg des 16 per 100 per atendre a ses obligacions de primera ensenyansa.

Posarem aquí en primer lloc sa quantitat que ha de pagar Manacor per sa contribució territorial sobre riquesa rústica, i perque se pugue fer sa comparació de lo que paga sa nostra ciutat amb lo que paguen ses altres poblacions principals de sa provincia, posarem també ses quantitats amb que han de contribuir Palma, Mahó, Felanitx, Lluçmajor, Pollensa, Ciutadella, Sóller i Inca.

Manacor:	102.411'70	pessetes.
Palma:	114.060'91	id.
Mahó:	56.693'34	id.
Felanitx:	75.981'98	id.
Lluçmajor:	80.268'08	id.
Pollensa:	71.950'80	id.
Ciutadella:	63.768'18	id.
Sóller:	14.113'18	id.
Inca:	49.713'43	id.

Ses quantitats totals amb que han de contribuir ets Ajuntaments de ses mateixes poblacions per contribució territorial sobre riquesa urbana són ses que posam aquí:

Manacor:	23.123'77	pessetes
Palma:	462.240'27	id.
Mahó:	45.962'25	id.
Felanitx:	16.678'05	id.
Lluçmajor:	11.888'77	id.
Pollensa:	13.363'55	id.
Ciutadella:	20.824'75	id.
Sóller:	13.484'23	id.
Inca:	11.274'76	id.

Demà, Diumenge, a les 11 i mitja des matí hi haurà un tren extraordinari que anirà de Manacor a Palma, i es tren que es diumenges i festes parteix d'allà a les vuit des vespre demà partirà a les 7 i quart.

Sa guardia civil de Manacor un dia d'aquets passats denuncià un subjecte per infracció des Retglament de policia de carreteres. ¡Convé anar alerta i uis espolsats!

Es Jutge Instructor des Retgliment d'Infanteria d'Inca cita En Monserrat Binimelis Salas, En Juan Barceló Vicens i En Nicolau Vidal Caldentey, tots naturals de Manacor.

De s'estat demostratiu de ses malalties congioses que han atacats ets animals domestics d'aquesta provincia durant es mes de Setembre passat treim aquestes noticies referents an es pobles des partit de Manacor.

A Campos en ets animals de llana hi hagué una invasió de pigota, quedant-ne 174 d'atacats.

A Santanyí hi va haver 50 invasions, quedant 281 animals malalts.

A Petra tengueren en es bestiar mort un i quatre curats des mal roig.

La Hormiga de Oro de Barcelona, que és tal vegada sa millor revista catòlica l'illustrada que se publica dins Espauya, en es darrer nombre digué, extractat i traduït en castellà, un article que havia publicat demunt LA AURORA es nostro benivolgut amic i col·laborador D. Juan Estelrich, titulat *Pedagogia del cora-*

zón. Mos n'alegram i agraim a La Hormiga de Oro que posàs sa procedencia.

Dijous feren festa ses verges i e-hi hagué serenates per llarg i fins a la mal-hora. Lo que vérem poques nines que anassen a ca's parents i coneguts a cercar codonys i penjois. I ès que ara ja no ès com altre temps; ses costums se perden. I llevonses que enguany no hi ha haguts reims i la gent no ha pogut fer penjois.

Noltros creim que an es *verjots* es dia de sa seua festa los ne prendrà lo mateix que ha succeït a ses verges, que no trobaràn penjois i s'hauràn d'aconortar amb qualque codony.

Diumenge se celebrá amb gran solemnitat, l'aniversari de la entronisació del Cor de Jesús, a ca D. Antoni Mora.

Deu fassa que vaja prenguent forsa aqueixa bona costum, de celebrar amb fervor aquets aniversaris.

Diumenge passat, a las 4 del capvespre, se beneí solemnement, a la Iglesia de la Sagrada Familia, un quadro de la Mare de Deu de los Dolors, de tamany natural, obra de una de les religioses d'aquella Comunitat, Noltros trobam que es de bon gust.

Demà, a la mateixa Iglesia a les 8 e-hi haurá missa de Comunió general, per esser es quart diumenge; el vespre, devot exercici de les Capelletes, amb Nostr'Amo patent i sermó.

Mos alegram de que la Madona de l'Amo'n Bartomeu Servera, s'haja poguda escapar de la greu malaltia, que tanta pena li ha feta passat Deu vulga que prest pugue dir: estic bona del tot, a Deu gracies.

D. Jaume Bonet i Mas pareix que aguanta un dia més bé i s'altre més mal Deu li do paciència per sufrir amb resignació tan llarga i penosa malaltia.

Pareix que hi ha billets del Banc de Espanya falsos un de ells está entregat an es Jurat.

Demà, que ès es dia de Sant Rafel, celebrarà la seua festa onomástica el nostro Rnt. Sr. Rector-Arxiopreste. Amb tal motiu LA AURORA el felicita i li desitja molts d'anys de vida.

Demà a l'esglesia de Fartaritx hi haurá festa solemne que dedicaràn ses religioses de la Puresa a la Puresa de Maria Santíssima. Anit a les sis i mitja se resarà el rosari i se cantaràn completes amb Nostr'Amo patent. Demà demati a les set i mitja se dirá sa missa de comunió general i a les 10 l'ofici amb exposició del Santíssim i sermó que predicarà el M. I. Sr. D. Antoni Sancho, Canonge. S'horabaixa, a les sis i mitja després del rosari hi tornarà haver sermó, i el farà el Rnt. D. Juan Mascaró, antig rector d'aquella esglesia; acabarà sa festa amb so *Te-Deum* i reserva del Santíssim Sagrament.

I a la Parroquia comensaràn sa novena de ses Animes del Purgatori amb sermó, còme preparació per ses solemnes funcions des dia des Morts. Convé que tots comensem a pregar p'es nostros antepassats i que assistiguem cada dia an aquesta novena, perque, com mos ensenya la Iglesia, es cosa santa i profitosa fer oració p'es difunts.

Es nostros pagesos aprofiten es dies de bon temps per adelantar ses feines des camp, sembrant ja per totes ses possessions arreu arreu, ara que sa saó los convida a fer de bona hora tasca de profit.

Es porcs grassos, i fins i tot es magres, van cars una cosa de no dir. No ha d'esser molt gros s'an mal que no l'hagen de pagar a 14 o 15 pesetes s'arrova.

No hi ha remei; enguany si que haurem de pagar petit a ses taiades.

